

Pokorni Zoltánt nem egykönnyen lehet az úgynevezett „veszettek” közé sorolni. (Ez a Fidesz-politikusokat minősítő kategória az emeszpés Hegyi Gyula szüleménye a szerdai Népszabadságban.) A vezető kormánypárt nemrég megválasztott elnöke mindenképp a „mérsékelték” közé tartozik, amit az immár hosszúnak mondható közéleti pályáján tanúsított megfontolt, mértéktartó szereplésével bizonyított. Legutóbbi gesztusa, amellyel a Magyar Hírlap olvasóihoz fordult nyílt levélben,

Veszettség

megintcsak a nyíltan beszélő, a másik fél álláspontját is figyelembe vevő közéleti emberé: „Amint a politikusoknak felelősséggel kell cselekedniük és nyilatkozniuk, úgy a publicistákat és a szerkesztőket is felelősség terheli azért, amit leírnak és megjelentetnek” – üzenté az ellenzéki lapon keresztül mindenkinek, akit illet, a hírhedt „likvidálási” cikke utalva.

Pokorni, a régi pedagógus türelmével megírt levelének végén, a napilap vezetőinek bocsánatkérését is akceptálva, a vitát részről lezárta. Csak egy röpke vasárnap telt el a megjelenést követően – épeszű emberek e napot pihenéssel, a családjukkal, vagy egyéb normális foglalatossággal töltik –, s hétfőn reggel már ott virított a válasz az egyik baloldali testvérleapban. A népszavazás *Eörsi István*, a Magyar Hírlap olvasóinak fogadatlan prókátoraként, nagyon eredeti cím alatt – „Pokorni Zoltán levelét megírta” – az alábbi idézetekkel jellemezhető stílusban reagált a Fidesz elnökének üzenetére: „A Fidesz bájos feladatokkal megbízott új elnöke (...) nem habzó szájjal – stílusváltás! – papírra vetette, hogy a

Fidesz felhagy a folytatólagos alkotmány sértéssel (...) A levél olvasása közben halk nosztalgia ébredt bennem a korábbi Fidesz elnök tagolatlan vonítása iránt” – és így tovább. *Eörsi* „két lábon járó demokráciacégernek” titulálja Pokornit, levelének lényegét „kutyakomédiának” nevezi, üzenetét ekképp olvassa: „Vigyázz, mit írsz, mert ráfázol”, logikáját „pártállami beidegzettségéből fakadónak” minősíti. (Ez utóbbi azért különösen bizzar, mert történetesen *Eörsi* volt az, aki *Sztálin* halálát könnyes-gennyes bállal gyászolta meg 1953-ban, és nem a '62-ben született Pokorni.)

A népi bölcsesség eme megcsúfolását – amilyen az adjon isten, olyan a fogadjisten – el lehetne intézni szimplán: *Eörsi* e szokásos gyűlöletrohama nem egyéb, mint egy, a rendszerváltozást súlyosan megsínylelt, kiérdemesült skribler ciklikusan viszatérő kórtünete. Inkább gerontológusra tartozik, mintsem újságba való. Tüstént felmerül azonban a kérdés, márcsak a fenti Pokorni-idézet apropóján is, hogy minek kell egy ilyen ostoba förmedvényt beszerkeszteni egy napilapba, közvetlenül az impresszum fölé? Ezt a stílust kedvelik a Népszava olvasói, vagy netán ez a hangnem zsong a legédesebben a napilap mögött álló politikai kör fülének? Sejtethetően ez utóbbi igaz.

Van egy árulkodóan tanulságos rész az *Eörsi*-idézetekben, ahol a szerző *Kövér László* „erélyesebb stílusa” után nosztalgiazik. Igen, ebben lappang a dolog lényege: a csak a gyűlöletet ismerőknek olyan a mérsékelt hangnem, a józanul érvelő politikusi hang, mint ördögnek a tömjénfüst. Nem bírják. Visszautalva Hegyi kolléga szép meghatározására: akkor most kik is azok a veszettek?